

❖ Вибір формату, виявлення головного та другорядного під час створення декоративної композиції.

❖ Розширення уявлень про симетричну форму. Ознайомлення з різноманітними прийомами обробки паперу: складанням, вирізуванням, гофруванням, прорізуванням, скручуванням тощо.

Орієнтовні тематичні завдання (на вибір):

герої казки «Буратіно», «У зоопарку», «Дельфін», «Паперові диво-квіти», «Чарівний птах», «Дивовижні коники і баранці», «Великодні писанки», «Чудові візерунки» (для оздоблення серветки, закладки тощо), «Гарний посуд», «Весняний килимок», «Пташка серед квітів», «Чарівна ваза», «Панно з квітами» (колективна форма роботи) тощо.

Матеріали та техніка виконання (на вибір):

пластилін, глина, солоне тісто, для рельєфу – картонна основа, гуаш, папір білий, кольоровий, тонований, фломастери, воскові крейди тощо. Ліплення, паперопластика, декоративний розпис, витинання, графічні, живописні та змішані техніки.

особливості кольору в декоративному зображенні; ефекти поєднання великих і дрібних елементів у декоративній композиції;

уміє:

узгоджувати зображення з форматом; в об'ємному зображенні створювати виразну цілісну пластичну форму; вирізати симетричні форми; використовувати різноманітні прийоми обробки паперу під час роботи в техніці паперопластики;

дотримується:

правил безпечного користування художніми матеріалами та інструментами, ножицями, клеєм;

володіє:

навичками раціональної організації робочого місця; елементарними навичками роботи в колективі;

прагне:

прикрашати середовище власними художніми виробами.

Узагальнення — 2 години

(Далі буде).

ІНФОРМАЦІЯ. РЕЦЕНЗІЇ

ПЕДАГОГ, ДОСЛІДНИК, ОРГАНІЗАТОР

Пригадую хвилюючу мить: коли кандидат педагогічних наук, старший науковий співробітник відділу естетичного виховання НДІ педагогіки УРСР **Юрій Євгенович Юцевич** (1932–2009) приїхав до Івано-Франківська й увійшов до зали музично-педагогічного факультету, усі підвелися з місць і вітали його стоячи, виявляючи свою велику повагу до гостя. І це не випадково, адже Юрій Євгенович, працюючи свого часу інспектором Управління вищих і середніх педагогічних навчальних закладів Міністерства освіти УРСР, доклав багато зусиль для організації підготовки вчителів музики й музичних вихователів педагогічних навчальних закладів України. Дбав про забезпечення музично-педагогічних факультетів науковими кадрами, з цією метою «проклав» надійну стежку до Інституту художнього виховання АПН Росії, де під науковим керівництвом академіка В. Шацької навчалися в аспірантурі посланці з України.

Народився майбутній учений 28 лютого 1932 р. в м. Вознесенську на Миколаївщині. Батько, Євген Омелянович, був композитором – учнем Великого Левка Ревуцького, викладав у Київському музично-драматичному інституті ім. М. Лисенка, а мати, Софія Михайлівна, працювала вихователем у дитячому садку.

Протягом двох років юнак навчався в Інженерно-будівельному інституті, але після служби в лавах Радянської Армії до інституту не повернувся, а, володіючи гарним тенором, розпочав серйозно займатися співом під керівництвом професора консерваторії М. Микиши. Став лауреатом кількох молодіжних конкурсів, Міжнародного фестивалю молоді і студентів у 1957 р.

У 1963 р. закінчив Київський педагогічний інститут ім. О. Горького за спеціальністю «Учитель російської мови, літератури і співів». Рік працював асистентом кафедри музики і співів цього інституту. Наступні вісім років віддав Міністерству освіти України, забезпечуючи підготовку вчителів музики для загальноосвітньої школи. Був заступником голови Науково-методичної ради з музичного виховання Міністерства освіти СРСР, відповідальним секретарем Науково-методичної комісії Міністерства освіти УРСР. Майже десять років очолював відділ педагогічної пропаганди в Республіканському Педагогічному товаристві України, а в 1983–2002 рр. працював старшим науковим співробітником відділу (згодом – лабораторії) естетичного виховання Інституту педагогіки УРСР (нині – Інститут проблем виховання НАПН України).

(Закінчення на с. 61).

Вовк.
От, сестричко, гуску бачиш?
(Віддає Лисиці гуску).

Що тепер мені порадиш?

Лисиця.

Подивися – віддала
Стоїть кузня коваля.
Йди, проси, аби для справи
Бодай голос твій наставив.

Казкар.

Тож до кузні Вовк пішов,
Коваля у ній знайшов.
Чемно так його питає:

Вовк.

Кажуть, дивну силу маєш?
Вмієш вправно працювати
І усім допомагати.

В голосі зроби заміну –

Ноту вовчу на козину.

Коваль.

Для якої то краси?
Що мені за це даси?

Вовк.

Сірий вовк грошей не має.
Може, щось тобі вліймаю.

Коваль.

Де тече в куцах ріка,
Уполой два гусака.
Щоб подобались мені,
Були жирні та живі.

Казкарна.

Знову Вовк пішов шукати,
Подарунок здобувати...

Казкар.

Гусаків таки добув –
Ледве сам не потонув.

Казкарна.

От приніс гусей і каже:

Вовк.

Все зроблю, як ти накажеш.

Коваль (бере гусей).

Ну, берімося до роботи,
Я віддячу за турботу...

Присувайся до ковадла,

Висунь язика достатньо,

Поклади його охоче

Та заплющуй свої очі.

Вовк стає біля ковадла, кладе на нього «язика» – червону довгу стрічку, заплющує очі.

Казкар.

Коваля Вовк зрозумів,
Все точнісінько вчинив,
Сам стоїть – не ворухнеться,
Витримає все, здається.

Казкарна.

А коваль зробив ще крок,
Взяв великий молоток
Й ненажері і неробі
Тюкнув молотком по лобі.

Казкар.

Прикусив Вовк язика!!!
Як вам казочка така?

Вовк мовчки хапається за голову й тікає. Зупиняється біля хатинки, де його чекає лисиця.

Лисиця.

Ну, порадувала брата?

Як тобі моя порада?

Вовк.

Голос кращим не зроблю я,
Бачиш, яка в мене гуля!
То коваль її набив,
Аби козенят не з'їв.
Добре, хоч живий лишився,
Знов у лісі опинився.

Лисиця.

Не шукай пригод, «артисте»,
Треба думати, що їсти.
Завтай-но на гостину,
Радо я тебе зустріну,
Качечкою пригощу,
Наварю іще борщу,
Галушки подам в сметані,
Казка буде гарна далі.

Йдуть за лаштунки. Грає музика.

Виходять усі учасники спектаклю.

Усі (співають).

Заключна пісня

Ми для вас розповідали,
Гралися і танцювали,
Шуткували залюбки.
В лісі хай дзвенять пісні!
Якщо хочеш смачно їсти.
Не шукай, кого б то з'їсти.
Пригадай оці куплети
Та подумай про дієту!
Закінчення вистави. Усі вклоняються.

ІНФОРМАЦІЯ. РЕЦЕНЗІЇ

ПЕДАГОГ, ДОСЛІДНИК, ОРГАНІЗАТОР

(Закінчення. Початок на с. 9).

1985 року захистив дисертацію на тему «Педагогічне обґрунтування змісту вокальної підготовки учнів педучилищ» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю «Теорія та історія педагогіки» (науковий керівник Л. Хлебникова). Брав активну участь у підготовці кандидатів і докторів наук. Під безпосереднім керівництвом Юрія Євгеновича чотирнадцять аспірантів і здобувачів стали кандидатами наук. Науковий спадок ученого – близько 120 друкованих праць. Серед них надзвичайно цінний «Словник музичних термінів» (1972, 1977, 1982, 2003), навчальні посібники та програми з постановки голосу, що виходили друком у Києві й Москві. За аналогією

до московського видання «Музыкальное воспитание в школе» започаткував і здійснив понад півтора десятка випусків збірників статей «Музика в школі» (упорядники: Г. Падалка, О. Раввінов, Л. Хлебникова, Ю. Юцевич).

Людина ерудована, творча, ініціативна, завжди готова допомогти іншим, Юрій Євгенович був водночас надзвичайно суворим і безкомпромісним рецензентом-критиком, умів дивитись у корінь проблеми. Саме такого фахівця і Людини завжди потребує колектив науковців.

Людмила Хлебникова,

канд. пед. наук, Інститут проблем виховання НАПН України